

KWINTESSENS (22.04) – Bewustzijn met intelligentie (1)

Uit Advaita en Wetenschap (7.2) – Evolutie dient het volgende:

'...dat de werkelijkheid door een ordenende intelligentie is geschapen en wordt bestuurd een metafysisch standpunt is. Met andere woorden : het bestaan van een ordenende intelligentie is een niet te bewijzen of nog niet bewezen stelling.'

Ter wille van behoud van de samenhang van de huidige reeks wordt uit Advaita en Wetenschap (7.4) het volgende volledig hernomen :

'Het niet bestaan van een individualiteit en persoonlijk karma is door Patanjali en door I.K.Taimni nader verklaard en interessant in het licht van de evolutiegedachte (vrij verwoord):

“De wil om te leven is kenmerkend voor alle vormen van leven waardoorheen het bewustzijn geëvolueerd is om het menselijk stadium te bereiken. Aantrekking en afstoting van allerlei gradatie en soort zijn zelfs in de eerste stadia van de evolutie aanwezig en alle indrukken uit de doorlopen stadia liggen in latente toestand te sluimeren. Naarmate de evolutie voortschrijdt worden deze indrukken (Samskaras) en daaraan verbonden begeerten (vasanas) steeds gecompliceerder. Deze indrukken en begeerten liggen in een eeuwig bewustzijn (Jivatma – ziel) opgeslagen. Een hedendaags individu draagt bij en ondergaat de gevolgen van deze indrukken en begeerten, maar heeft geen “eigendom” ervan; er kan en mag geen predicaat **mijn** ziel aan toegekend worden. Het is dus een onpersoonlijke ziel om zichtbaarheid aan een schepping (een droom) te geven.”

Hoewel tot zekere hoogte de individualiteit hier ontkend is, blijft deze op een hoger niveau bestaan.

Dat indrukken en begeerten in een of andere vorm van bewustzijn behouden blijven – Jungs begrip collectief bewustzijn – komt als zeer waarschijnlijk over; maar dat een ervaring van een plantachtige mentale handicap bijdraagt aan de ontplooiing van een individuele ziel op een hoger niveau, blijft moeilijk te begrijpen. Kan zo iets niet gewoon gezien worden als een ontoereikendheid in de ontplooiing van de evolutie (zonder hierbij afbreuk te doen aan de pijnlijkheid voor alle betrokkenen)? Ook bij de lagere levensvormen komen ontoereikendheden voor, ook onze huidige vorm is fysiek en psychisch imperfect en niet steeds in staat “in zijn bestaan te volharden.” Berust de idee van ontplooiing tot het perfecte wellicht niet op de gedachte dat iets niet volmaakt, volkomen is? Hoe zou iets dat een modus van God is, niets anders

dan het Zelf is, onvolmaakt, onvolkomen kunnen zijn? Waren dan alle oerbacteriën van meet af aan (on)volmaakt? '

Het antwoord lijkt in de volgende verzen van de Ribhu Gita gegeven te worden :

“ Ik ben het einde van verwoording, Bewustzijn, het verblijf van alles; het oorzakelijk hulpmiddel en onverdeelde modus. Bewustzijn is de oorzaak, dat ben Ik. Ik, waarlijk, ben Bewustzijn zonder een intellect; het beste, middelmatige en slechte zijn Bewustzijn, waarlijk Ik.”

(vers 22.3 t/m 22.6)

en

Ik, waarlijk, ben slechts Bewustzijn, zonder gebreken.”

(vers 22.6)

“ Vergelijking en tegenstelling, als ook de gebreken aan het begin, halverwege en het einde zijn slechts het wezen van Bewustzijn.”

(vers 22.9)

Het Bewustzijn zonder intelligentie manifesteert zichzelf in bewustzijn met intelligentie op basis van een trial en error methodiek; onze zintuigen – het brein inbegrepen – ervaren normaliter alleen bewustzijn met intelligentie; evolutie is dan een uiterst natuurlijk proces door karma of conatus gedreven. Zien wij naar de ontwikkeling van een pasgeborene, dan kan op het niveau van brein eenzelfde ontwikkeling worden waargenomen : bewustzijn zonder intelligentie evolueert naar een bewustzijn met intelligentie, beide zijn evenwel ondeelbaar het Ene.

“Het tao dat benoemd kan worden,
is niet het eeuwige Tao.
De naam, die genoemd kan worden,
is niet de eeuwige Naam.
Zonder naam is het de oorsprong van het al,
met naam is het de moeder van alle dingen.”

(Het benoembare Tao in manifestatie van het al, heeft tot grond het Onnoembare)